

A Fővárosi Ítéltábla a PSNF Kft. (.) felszámoló által meghatalmazott Ügyvédi Iroda (ügyintéző: ügyvéd) és ügyvéd által képviselt Q Zrt. „f.a.” (felperes címe) felperesnek, a Dr. Ügyvédi Iroda ; ügyintéző: ügyvéd) által képviselt alperes neve) alperes ellen szerződés megtámadása iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2017. március 17-én meghozott 4.G.44.958/2015/25-I. számú ítélete ellen a felperes 26. sorszámú fellebbezése folytán a 2017. szeptember 27. napján megtartott nyilvános tárgyaláson meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a per fő tárgya tekintetében helybenhagyja, az állam javára fizetendő elsőfokú eljárási illeték összege tekintetében részben és akként változtatja meg, hogy a felperest az állam javára 193.700 (százkilencvenháromezer-hétszáz) forint elsőfokú eljárási illeték megfizetésére kötelezi.

Kötelezi felperest, hogy az illetékes adóhatóság felhívására a felhívásban írt módon és számlára fizessen meg az államnak 258.200 (kétszázötvennyolcezer-kétszáz) forint másodfokú eljárási illetéket.

Kötelezi felperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg alperesnek 200.000 (kétszázezer) forint összegű másodfokú eljárással felmerült ügyvédi költséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság által megállapított irányadó tényállás szerint alperes a felperessel azonos cégcsoportba tartozó befektetési vállalkozás, a Q Kft. alkalmazásában állt 1997. január 27-től 2015. június 25. napjáig.

Felperes 2014. szeptember 3. napján 15 óra 44 perckor kelt adásvételi szerződéssel a Q F H Tanácsadó és Szolgáltató Kft. által kibocsátott QFD150318 megnevezésű, HU0000353990 ISIN számú kötvényekből 2.180.000 forint névértékű kötvényeket, valamint a 2015. január 21. napjának 11 óra 12 perckor kelt adásvételi szerződéssel a Q F H Tanácsadó és Szolgáltató Kft. által kibocsátott QFD150812 megnevezésű, HU0000354675 ISIN számú kötvényekből 1.100.000 forint névértékű kötvényeket értékesített az alperes részére. Az értékesített kötvények névre szóló, dematerializált értékpapírok voltak. A felperes által értékesített kötvények olyan kötvénysorozatba tartoztak, amelyben a kötvények a kibocsátó által csak részben kerültek megkeletkeztetésre, a kötvénysorozat részben fiktív kötvényekből állt.

A felperes Üzletszabályzatának a 12. fejezete tartalmazta a szerződésekre vonatkozó rendelkezéseket, melynek 12.3.1. pontja - többek között - lehetővé tette a meghatározott elektronikus felületen és csatornák útján, továbbá eltérő helyen és időben történő szerződéskötést alkalmazottjainak jelenlétében, míg a 12.3.2. pontja tartalmazta - egyebek mellett -, hogy a társaság a szerződést az Üzletszabályzat által előírt módon írásban vagy írásban kötött keretszerződés alapján elektronikus úton rögzíti. Az ajánlat elfogadásával kapcsolatosan a 12.6 pont tartalmazott rendelkezést, kimondva, hogy a társaság jogosult az ajánlatot elutasítani.

2015. február 24-én a MNB felfüggesztette a Zrt. működési engedélyét, majd pár nap elteltével a H Zrt.-nél észlelt szabálytalan működés következtében a felperesnél is tömeges kötvény-visszavásárlási igény jelentkezett, amely az alperest arra indította, hogy az általa 2014. évben megvásárolt kötvényeket értékesítse a felperes részére. Mivel az ügyfélszolgálatok és a telefonos Call-center nem volt elérhető, így felkereste a munkahelyével azonos irodaházban működő back-office-t. A back-office-ban a kialakult és az alperes által ismert gyakorlat szerint mind az ügyfelek, mind a dolgozók adhattak kötvényvásárlási/eladási megbízást az ott dolgozók részére. Alperes a back-office-ban az ott dolgozóktól kérte a tulajdonában lévő fenti sorozatokba tartozó kötvények felperes általi visszavásárlását és a vételár számlájára történő átutalását. A back-office-ban dolgozó T I a felperes nevében a megbízást elfogadta. A felek között Budapesten 2015. március 6. napján 14 óra 03 perckor a QFD150318 típusú, névre szóló, 2.180.000 forint névértékű kötvény és 2015. március 6. napján 14 óra 03 perckor a QFD150812 típusú, névre szóló 1.100.000 forint, illetve 20 névértékű kötvény vonatkozásában adásvételi szerződések jöttek létre. T I az értékpapírügyleteket a felperes által üzemeltetett Bróker-rendszerben 2015. március 8. napján a szerződés időpontjaként az alperesi megbízás 2015. március 6-i időpontját feltüntetve rögzítette. A szerződések Bróker-rendszerben való rögzítését követően a rendszer generált írásbeli szerződéseket is, amelyek az alperes által aláírásra kerültek. A pénzügyi eszköz/ártózsdei termék adásvételére irányuló szerződésekkel a felperes által az alperestől megvásárolt kötvényeket a felperes alkalmazottai az alperes értékpapírszámlájáról a felperes értékpapírszámlájára transzferálták, majd 2015. március 9. napján az alperes részére T I és F E aláírásával 3.227.796 forint összeget átutaltak.

A peres felek közötti adásvételi szerződés tárgyát képező kötvények kibocsátója a Q F H Tanácsadó és Szolgáltató Kft. 2015. március 9. napján öncsődöt jelentett.

A felperesnél folyamatban lévő ellenőrzési eljárás során az ellenőrzésre jogosult Pénzügyi Szervezetek Állami Felügyelete határozatával a felperes által végzett egyes befektetési szolgáltatási tevékenységeket és kiegészítő szolgáltatásokat, valamint árutőzsdei szolgáltatások végzésére jogosító engedélyek kiadását legfeljebb hat hónapig terjedő időtartamra felfüggesztette. A Magyar Nemzeti Bank nevében eljáró Pénzügyi Stabilitási Tanács 2015. március 10. napján meghozott 40.471-6/2015. számú végzésében a végzés kézhezvételét követően a kirendelés megszűntetéséig, de legfeljebb a felperesnél folyamatban lévő ellenőrzési eljárást lezáró döntés meghozataláig terjedő időtartamra a befektetési vállalkozáshoz felügyeleti biztосként a PSFN Kft. által kijelölt felügyeleti biztосt rendelte ki azzal, hogy az irányadó jogszabályi előírások alapján a felügyeleti biztос a befektetési vállalkozás vezető testületének teljes jogkörét átveszi. A felperesnek a KELER KID rendszerhez való hozzáférési jogosultsága 2015. március 10. és 2015. március 18. közötti időben felfüggesztésre került.

A felperesi társaság felszámolását a Fővárosi Törvényszék a 2015. április 22-én meghozott 38.Fpk.01-15-001602/4. számú végzésével rendelte el. Felszámolóként a PSFN Kft.-t jelölte ki. A felszámolási eljárás kezdő időpontja 2015. április 22. napja.

A KELER Központi Értéktár Zrt. által megküldött, a felperessel kötött számlaszerződésre vonatkozó, 2015. márciusi számlakivonatok 2015. április 22-én kerültek a felszámoló birtokába. Dr. P Zs felszámolóbiztos 2015. április 30. napjától rendelkezett felhasználói jogosultsággal a KELER KID rendszerhez; a felszámolóbiztosi tisztséget 2015. október 7. napjáig töltötte be. A felperes különböző kirendeltségein lévő iratok felügyeleti biztos részére történő átadására a vidéki irodákban a felperesi felszámoló alkalmazottainak jelenlétében, átadás-átvételi jegyzőkönyvek aláírása mellett került sor, az iratokat 2015. április 17-20-a közötti időpontokban szállították a felügyeleti biztos, illetve későbbi felszámoló szervezet Budapest VII. Kerület, Rottenbiller út 33. sz. alatti raktárába, ahonnan a felperesi felszámoló által megbízott PRIV-Dat Kft. az iratokat feldolgozásra 2013. július 13-15. között szállította el.

A felperes a 2015. augusztus 17-én előterjesztett - a keresetlevél idézés kibocsátása nélküli elutasítását követően -, ismételten benyújtott keresetében elsődlegesen annak megállapítását kérte, hogy a kötvény adásvétele tárgyában a peres felek létrejött szerződések érvénytelenek. Kérte az eredeti állapot helyreállítását akként, hogy a bíróság kötelezze alperest 3.227.796 forint és ennek a Ptk. 6:48. § (1) bekezdése szerinti 2015. április 23-tól a teljesítésig terjedő időszakra számított késedelmi kamat megfizetésére a felperes bankszámlájára történő átutalással. Kérte továbbá kötelezni felperest, hogy az átutalás felperesi bankszámlán történő jóváírását követően azonnal transzferáljon az alperes által megadott értékpapírszámlára 80 darab QFD150318 megnevezésű, HU0000353990ISIN azonosító számú, valamint 20 darab QFD150812 megnevezésű, HU0000354675ISIN azonosító számú értékpapírt. Kérte továbbá annak megállapítását, hogy az alperesnek 2.249.008 forint követelése áll fenn a felperessel szemben, melyet a felperesi felszámolónak történő bejelentés útján a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény (továbbiakban: Cstv.) rendelkezései szerint hitelezői igényként érvényesíthet.

Keresete jogi alapjaként a Cstv. 40. § (1) bekezdésének c) pontját, 40. § (1a) bekezdését és a Ptk. 6:112 §-át jelölte meg. Előadta, hogy a per tárgyát képező ügyletekben a felperes vásárolta meg alperestől a kötvényeket és fizette meg azok teljes ellenértékét az alperesnek, a visszavásárlási szerződések szerinti értékpapír transzfer technikailag is teljesült. Utalt arra, hogy a Cstv. 40. § (1) bekezdésének c) pontjára alapított petitum esetében közömbös, hogy az alperes mióta és milyen számlákat vezetett a felperesnél, és hogy azokon milyen ügyleteket hajtott végre korábban. A pert az összes hitelező érdekében indította, az érvényesített jog szempontjából azt az objektív körülményt kell és lehet csak mérlegelni, hogy a szóban forgó ügylet következtében az alperes előnyhöz jutott-e a felperes azon egyéb hitelezőihez képest, akik az utolsó pillanatban nem vették ki a pénzüket a felperestől oly módon, hogy a Q-kötvényeket tőlük a felperes visszavásárolta. Az eredeti állapot helyreállítása körében utalt arra, hogy az F/12-es számon csatolt, a felperesi felszámoló által közzétett tájékoztató szerint a jelen per tárgyát képező QFD150318 kötvénysorozat esetében meglévő (valós) kötvények aránya a tájékoztatóban kifejtettek miatt és szerint 36,81%, míg a meg nem keletkeztetett kötvények aránya 63,19%. A QFD050812 kötvénysorozat esetében ugyanez az arány 18,21% és 81,79 %. Előadta, hogy a fiktív/valós kötvényarány megállapításának alapja a Bszt. 136. §-ában írt rendelkezés, mivel az ott írt homogén csoportképzés feltételei a jelen esetben fennállnak. Mivel a per tárgyát képező kötvényeknek csak egy része valós, a felperes csak a visszavásárlási szerződések szerinti névleges darabszám megfelelő (valós arány) arányát tudja természetben visszatéríteni. A Tpt. 17. § (3) bekezdésére utalva előadta, hogy az eredeti állapot helyreállítása körében kész annak eredményeként a hiányzó kötvényekre eső, az alperessel szemben a felperest terhelő követelést az alperes javára elismerni. A keresetindítás szubjektív_határideje körében előadta, hogy a Cstv. 40. § szerinti 90 napos szubjektív határidő 2015. május 20. előtt nem vehette kezdetét, ennek alátámasztására a 2015. április 22. és 2015. május 20. közötti időszakra csatolta dr. P Zs felszámolónak a jelen bíróság előtt másik perben tett tanúvallomását tartalmazó

30.G.42.906/2015/22. számú jegyzőkönyvet. A jegyzőkönyvből megállapítható, hogy a szubjektív határidő nem kezdődhetett meg 2015. május 20. előtt, mert a KELER Zrt. ezen a napon értesítette arról a felperest, hogy dr. P Zs is hozzáférést kapott a felperes adataihoz. Mivel a perindításról döntést csak és kizárólag a felszámolóbiztos hozhatott, e körben a felszámolóbiztos szubjektív tudata az irányadó. Utalt rá, miszerint a 2015. május 14-i tájékoztató levélből kitűnik, hogy felszámoló a KELER Zrt.-hez fordult, hogy hozzáférést kapjon a felperesi adatokhoz, mely hozzáférést 2015. május 15-i hatállyal kapta meg. Az erről szóló értesítés azonban csak 2015. május 20-án érkezett meg a felpereshez. A felperesi felszámoló így ez időpont előtt nem ellenőrizhette le hiteles, vagyis a KELER Zrt.-től származó forrásból, hogy a felperes milyen ügyleteket teljesített valójában a felszámolást megelőzően. Hangsúlyozta, hogy dr. P Zs tanúvallomása is bizonyítja, miszerint nem volt töle elvárható, hogy a peresített szerződéseket a felszámolás megindítását követő egy hónapon belül egyenként értékelje és megismerje, mindez D Sz IM tanúvallomásából is megállapítható. A felperestől még a felügyeleti szakasz végén begyűjtött iratok mennyisége 750 folyómétert tett ki, mely iratmennyiség feldolgozása önmagában öt hónapot vett igénybe. A szubjektív határidő tekintetében arra is utalt, hogy a KELER-rendszer jelentőségét az adja a perben, hogy a felperes pénzszámláját, ahonnan az alperes javára a jelen perben visszakövetelt kifizetés történt a KELER Zrt. vezeti, így a KELER Zrt. tudott arról hitelt érdemlő, hivatalos információval szolgálni, hogy a felperes kinek, mikor és mennyit fizetett ki. Utóbb volt megállapítható, hogy az átutalásokat a felperes saját nyilvántartása is helyesen tartalmazta, de a 14/F/18 számon csatolt kiegészítő mellékletben rögzített tények miatt a felszámolóbiztos a releváns időszakban nem támaszkodhatott a Bróker-rendszerre. Az a tény, hogy a felügyeleti biztos a felperesre vonatkozó, de a Q Zrt. birtokában lévő szerződéses állományt összegyűjtötte, nem eshet a felszámolóbiztos terhére.

A felperes a 16. sorszámú beadványában a perindítási határidőt érintő tényelődását megváltoztatta. Előadta, hogy 2015. május 20. napján csak az ún. bankszerű hozzáférése megadásáról értesült a KELER Zrt.-től, de elektronikusan már korábban is, 2015. április 30-tól volt hozzáférése a KELER rendszerhez. Álláspontja szerint azonban a keresetlevél így is a törvényben előírt 90 napos határidőn belül került benyújtásra. A szubjektív határidő onnan veszi kezdetét, amikor a felszámolóbiztos a per tárgyát képező szerződésről tudomást szerez, a felszámolóbiztos pedig akkor szerez tudomást valamelyik ügyletről, amikor annak a Cstv. 40. §-a szerinti minden releváns körülményét megismeri. Az, hogy a felszámolóbiztos már 2015. április 30-tól hozzáfért a KELER-rendszerhez, illetőleg, hogy a KELER-kivonatokat 2015. április 22-től a felperes birtokában voltak, nem jelenti ipso facto azt, hogy a felszámoló ezen adatok birtokában a jelen per tárgyát képező ügyletről is tudomást szerzett, illetve szerezhetett volna. A KELER adatok ismerete nem elégséges feltétele a tudomásszerzésnek, a szubjektív határidő tehát nem indulhatott meg 2015. május 20-a előtt, mert a felszámolás 2015. április 22-i elrendelésétől ennyi időre volt szüksége ahhoz a felszámolónak, hogy a kifizetéseket feldolgozza. Arra az esetre, ha a bíróság álláspontja szerint a KELER-kivonatokat fizikai birtokából következik, hogy a felperesi felszámolóbiztos a kifizetés alapjául szolgáló szerződésekről is tudomást szerzett, hivatkozott a Ptk. 6:24 § (1) bekezdésére, mely szerint az elévülés legalább 2015. május 20. napjáig nyugodott. Az eset összes körülményeire figyelemmel a felperesi felszámolótól nem volt objektíve elvárható, hogy ennél rövidebb idő alatt érdemben intézkedjen az igényérvényesítés végett, a 60, illetve 90 napos határidőben teljesített kifizetéseknek a listája 7.061 tételt tartalmazott.

A Cstv. 40. § (1) bekezdés c) pontja tényállási elemeinek a körében az alperes hitelezői minőségét érintően hivatkozott arra, hogy a visszavásárlási szerződések megkötésével az alperes hitelezői pozíciója konkretizálódott. Ha ugyanis alperes a felszámolást megelőzően nem váltotta volna vissza a kötvényeit, azokat a felperes felszámolásában érvényesíthetné hitelezői igényként az a) hitelezői

kategóriát követően. A hitelezői előnyben részesülés körében előadta, hogy ez a körülmény objektív kérdés, felperes az ügyfeleivel szemben több mint 159 milliárd forint kötelezettséget tart nyilván, míg eszközeinek összértéke csupán 11 milliárd forint, saját tőkéje pedig 150 milliárd forint, mely adatok önmagában is bizonyítják, hogy az alperes nyilvánvalóan kedvezőbb helyzetbe került azzal, hogy a követelése 100%-ban és azonnal kielégítést nyert még a felszámolást megelőzően.

Felperes másodlagosan kérte az alperest a 3.227.796 forint tőke, valamint ezen összeg 2015. április 23. napjától a kifizetés napjáig járó törvényes kamatainak a visszafizetésére kötelezni. Kereste jogalapjaként a Cstv. 40. § (2) bekezdését és a Ptk. 6:48. § (1) bekezdését jelölte meg. E körben azt hangsúlyozta, hogy a felperes rendes gazdálkodása körébe tartozott az értékpapírok adásvétele, azonban a fiktív kötvények adásvétele nem tartozhat a rendes gazdálkodás körébe, mivel a rendes gazdálkodás előfeltétele, hogy jogszerű ügyleteket foglaljon magába. Utalt a felperesi üzletszabályzat ügyletkötésre vonatkozó részére, amely alapján az ügyletek (amennyiben azok egyáltalán létrejöttek) nem tartoznak a rendes gazdálkodás körébe, mert az alperes maga állította, hogy a kötvények visszavásárlását és a vételár kiutalását közvetlenül a back office-ban kérte. Az üzletszabályzat szerint azonban három módon lehet szerződést kötni, személyesen a fiókban, telefonon az erre kijelölt csatornán, illetve internetes kijelölt felületen. Ha egy ügylet megkötésére, rögzítésére visszamenőlegesen, jogszabálysértő módon kerül sor, az az ügylet nyilvánvalóan nem felelhet meg sem a rendes gazdálkodás követelményeinek, és azt a bíróság sem fogadhatja el joghatás kiváltására alkalmasnak.

Felperes harmadlagos kereseti kérelmében annak megállapítását kérte, hogy az alperes mint eladó és a felperes mint vevő között a 2015. március 6. napján 14 óra 3 perckor kelt kötvényekre vonatkozó adásvételi (visszavételi) szerződések nem jöttek létre, melyre tekintettel jogalap nélküli gazdagodás címén az alperest 3.227.796 forint és ennek a Ptk. 6:48 § (1) bekezdése szerint 2015. április 23-tól a teljesítésig terjedő időszakra számított késedelmi kamatai megfizetésére kérte kötelezni.

E keresete ténybeli alapjaként rögzítette, hogy a kinyomtatott szerződések az azokon feltüntetett időpontban való rögzítése a Bróker-rendszerben nem történt meg. A keresetlevélhez F/9-10. számon csatolt, az alperes által egyoldalúan aláírt okiratok szerint a felek között nem jöttek létre a szerződések, különösen nem az okiratokon megjelölt időpontokban. Felperes hivatkozása szerint a szóban forgó ügyletek tekintetében a felperes ügyleti akaratát „senki arra jogosult” nem fejezte ki. A keresetlevélhez csatolt okiratok 2015. március 6-án nem léteztek, azokat TI csak 2015. március 8-án vasárnap este rögzítette be a Bróker-rendszerben. A 16/F/51. számon csatolt műveleti napló szerint akkor kapták meg az ügyletek az okiraton feltüntetett azonosító számokat. TI 2015. március 8-án visszamenőlegesen, 2015. március 6-val terhelte be az alperes felperesnél vezetett értékpapírszámláját. A felperes részéről senki arra jogosult személy nem hagyta jóvá az ügyleteket. Értelemszerűen az ügyletet is csak olyan személyek hagyhatják jóvá, akik az ügylet megkötésére is jogosultak lettek volna. Ügyleti akarat hiányában pedig a szerződés nem jöhetett létre a Ptk. 6:63. § (1) bekezdése szerint. Utalt a BH2012. 210. számon közzétett döntésben foglaltakra, hangsúlyozva, hogy a valótlan tartalmú okirat sem a felek szerződéses akaratának, sem a jogszabályoknak nem felelhet meg. Mivel a jelen ügyben egyértelmű, hogy a csatolt okiratok kelte valótlan, ezt maga az alperes is alátámasztotta, amikor akként nyilatkozott, hogy azokat csak hétfőn írta alá, az abban rögzített szerződések még akkor is semmisek lennének, ha egyébként azok létrejött szerződéseket tartalmaznának. Utalt rá, hogy jelen perben is az első tárgyalást követően derült ki, hogy nincs olyan papír alapú szerződés, melyet mindkét fél aláírt volna. Felperes az alperes személyes meghallgatás során elhangzottakból értesült a szerződéskötés körülményeiről.

Alperes a kereset elutasítását és felperes perköltségben marasztalását kérte.

A felperes elsődleges és másodlagos keresete tekintetében arra hivatkozott, hogy felperes a Cstv. 40. §-a szerinti 90 napos szubjektív megtámadási határidőt elmulasztotta. Utalt rá, hogy a 90 napos határidő akkor kezdődik, amikor a felszámoló a megtámadási okról és nem a szerződésről szerez tudomást. A per tárgyát képező jogügyletekről a felszámoló már a kirendelését megelőzően tudomást szerzett, mivel a kötvény-visszavásárlási ügyletek köztudomásúak voltak. Másrészt az SZMSZ-ének III/5. számú fejezete alapján a felszámoló részéről ugyanaz a P F Osztály látta el az adós érdemi irányítását már a felügyeleti biztos kirendelésétől, mint azt követően a felszámolási eljárásban. Utalt arra is, hogy az iratok feldolgozásának megkezdése olyan időpontban kezdődött el, amikor már 90 napon túl a felszámoló birtokában volt az összes irat. A felperes által hivatkozott 2015. május 20-i dátum egyetlen jelentősége, hogy a 2015. augusztus 17. és 18. napján tömegesen benyújtott keresetlevelek érkeztetésétől visszafelé számítva 90 napon belül van, és a felszámolásban fellelhető volt egy olyan irat, ami azt tartalmazza. A 90 napos megtámadási határidő kezdő időpontja azonban egybeesik a felszámolás kezdő időpontjával, 2015. április 22-vel. Utalt arra is, hogy a KELER rendszerhez nem csak a mellékelt aláírást bejelentő lap útján írásban személyesen, hanem elektronikusan is van lehetőség hozzáférni. A felperesi állítással szemben a felszámolóbiztos a keresetindítási határidő szempontjából relevánsnak tartott információkat - előadásával ellentétesen - nem 2015. május 20-án, hanem 2015. április 30-án jogosult volt saját maga ellenőrizni.

Az elévülés nyugvása tekintetében utalt arra, hogy a Bérgarancia Alap ügyintézését F B végezte el, F B pedig a felszámolást megelőzően is a felperes munkaszervezetéhez tartozott, mivel a felperes, sőt az egész Q-csoport bérszámfejtését ő végezte. Ebből egyértelműen következik, hogy ez sem akadályozta a felszámoló eljárását, nem vonta el kapacitásait. A kötvények adásvételére szolgáló szerződések egyebekben sablonszerződések, amelyeket a felperes informatikai rendszere képez, így azok pontos tartalma a felszámoló számára ismert és egyértelmű volt a transzferek és a vételárak alapján.

Érdemben hivatkozott arra is, hogy a Cstv. 40. § (1) bekezdés c), valamint (2) bekezdésére alapított keresetben csak egy, a támadott jogügylet időpontjában már fennálló kötelem jogosultja, tehát az egyik hitelező lehet az eljárás alperese. Alperes a Q Kft.-nek volt a hitelezője. Az alperes passzív perbeli legitimációja azért is hiányzik, mivel az őt megillető követelés fedezete a követelés egyik létszakaszában sem tartozott a felszámolási vagyponba. Továbbá a perben támadott jogügyletek a felperesi rendes gazdálkodás körébe tartoztak, mivel azokat a felperes által általában végzett tevékenységhez kell viszonyítani, amelybe a jelen esetben mindenképpen beletartozik a kötvényeladás.

A jogkövetkezmény levonása körében vitatta a kereseti kérelem teljesíthetőségét. Utalt arra, hogy a szerződés esetleges érvénytelensége esetén is átszállt a kárveszély a kötvények tekintetében a felperesre a teljesítéssel a Ptk. 6:109 §-a szerint. A szerződés érvénytelensége esetén ugyanis a szolgáltatáshoz jutó, azaz a birtokot szerző, de szerződés érvénytelensége miatt tulajdonossá nem váló félnek kell viselnie a dologban bekövetkezett olyan károkat, amelyek viselésére mást nem lehet kötelezni. Az adott ügyre értelmezve ez azt jelenti, hogy a vevő az eredeti állapot helyreállítása keretében nem követelheti vissza az eredeti vételárat, mivel ő a kapott dolgot nem tudja visszaszolgáltatni. Azoknak a kötvények tekintetében tehát, amelyekről időközben kiderült, hogy nem lettek megkeletkeztetve, ezért a felperes azok visszatranszferálására nem képes, nem a pénzbeli megtérítésnek van helye, mivel az a felperes kárveszély viselésének körébe tartozik. A nem létező, végül visszavásárolt kötvények tekintetében a felperes mástól megtérítést nem követelhet, az okozott kárt jogszabály alapján nem háríthatja át másra.

A felperes harmadlagos kereseti kérelmét tekintve a keresetváltoztatás elutasítását kérte a Pp. 146/A. § (1) bekezdése alapján. Kifejtette, valótlán az a tényállítás, mely szerint felperes kizárólag az alperes személyes meghallgatása során előadott új tényekre alapítja a keresetét, melyek szerint a felek között a szerződés az Üzletszabályzat alapján nem jöhetett létre. A Pp. 146/A. § (4) bekezdése alapján csak olyan új tényre hivatkozhat a felperes, amely önhibáján kívül jutott az első tárgyalást követően a tudomására. A felperes által hivatkozott, Üzletszabályzattól eltérőnek vélt körülmények korábban is ismertek voltak azonban a számára. A felperes új hivatkozása szerint a szerződés a peres felek között a felperes, illetve a képviselőjére jogosult személyek szerződési akaratának hiánya miatt nem jött létre, amelyet az ügyletkötésre rendszeresített csatornákon történő kommunikáció hiányára alapított. Ezzel ellentétben azonban felperesnek már a kereset megindítását megelőzően tudomása volt arról, hogy a szerződést a felperes képviselői nem írták alá, valamint arról is, hogy a Bróker-rendszerben a szerződések vasárnap kerültek rögzítésre, továbbá rendelkezésre álltak az ügyletkötésre rendszeresített csatornák dokumentációi is. Az a hivatkozás tehát, miszerint nem tudta azt, hogy rendelkezésre áll-e alperesnél az aláírt szerződés, nem foghat helyt, mivel a felperesnek azt a per megindítását megelőzően kellett volna tisztáznia.

Érdemben az okból kérte a felperes harmadlagos kereseti kérelmének elutasítását, hogy az alperes szerződéskötési szándékát a felperes arra jogosult munkavállalója tudomásul vette. Ez alapján a felperes erre a célra szolgáló informatikai rendszerében a szerződéseket rögzítette, a kiutalási kérelmet létrehozta, az utalást az alperes értékpapír-, majd bankszámlájára teljesítette. Kifejtette, az alperes szóban tett kötvényeladási ajánlatát a felperes azzal egyetértő jognyilatkozattal a Ptk. 6:66. §-a alapján - a szerződéskötés folyamatában, majd azt követően tanúsított magatartásával - elfogadta. Utalt az Üzletszabályzat 12.3.1. pontjára, amely lehetővé teszi az Üzletszabályzattól eltérő helyen és módon történő szerződéskötést az alperes alkalmazottai jelenlétében. Az alakiság megsértésével kötött szerződés ugyan semmis, de a teljesítés elfogadásával a teljesített rész erejéig érvényessé válik. Így az Üzletszabályzat megsértése esetén sem állna fenn a létrejött szerződés érvénytelensége, mert a felek a szolgáltatásokat kölcsönösen elfogadták. Hivatkozott arra is, hogy a márciusban kötött szerződést a felperes hitelező előnyben részesítésére hivatkozva 2015 augusztusában támadta meg, majd azt követően, hogy jogerősen elutasításra került egy hasonló tárgyú keresete, az ítélet meghozatalát követő egy hónap elteltével kezdett arra hivatkozni, hogy a perbeli szerződés a peres felek között nem jött létre. A szerződések pontos tartalma a felszámoló számára ismert és egyértelmű volt a kötvény transzferek és a vételárak alapján. Nyilvánvaló, hogy a keresetindítást megelőzően felperesnek vizsgálnia kellett azt is, hogy a peres felek között a szerződés létrejött, illetőleg milyen körülmények között jött létre, és ennek ismeretében támadta meg a szerződést érvénytelenség címén. Ismert volt előtte az is, hogy T I rögzítette a szerződést a rendszerben, és az is, hogy a pénz kiutalásra került, valamint hogy azt ki utalta ki. Hangsúlyozta, a szerződés a látszaton alapuló képviselő szabályaira tekintettel is létrejött, ugyanis az alperes abban a hiszemben volt, hogy T I jogosult a felperes képviselőjére. A magatartásából erre lehetett következtetni, és ezt alátámasztotta az is, hogy felperes a szerződéseket teljesítette.

Az alperes hitelezői minőségének bizonyítottsága esetére alperes beszámítási kifogást is előterjesztett. Ezt arra alapította, hogy alperesnek az eredeti állapot helyreállítására irányuló kereset helyt adása esetén kártérítési igénye keletkezik a felperessel szemben. A kár felmerült az az időpont, amikor az alperes megvásárolta a kötvényeit a felperestől, azaz a követelés a felszámolás kezdő időpontjában fennállt, de csak a jelen per alapján került az igény állapotába.

A törvényszék a felperes keresetét elutasította.

Kötelezte felperest az alperes javára 435.881 forint perköltség, valamint az állam javára 523.100 forint feljegyzett eljárási illeték megfizetésére.

Idézte a Ptk. 6:63. § (1)-(2), 6:94. § (1), 6:14. § (1), 6:18. § (1)-(2), 6:107. § (1), 6:114. § (1), valamint a Tpt. 17. § (3) bekezdésében foglaltakat, és utalt a 2/2010. (VI. 28.) PK vélemény 6a)

pontjára is. Elsődlegesen a felperes harmadlagos, a szerződés létre nem jöttére alapított, jogalap nélküli gazdagodás címén előterjesztett keresetét vizsgálta, figyelemmel arra, hogy annak alaposága esetén a szerződés érvénytelensége nem vizsgálható. Mindenekelőtt rögzítette, hogy a felperes az alperes per tárgyát képező adásvételi szerződés megkötésének körülményei, annak módja körében tett tényállításait nem vitatta, így azt a Pp. 163. § (2) bekezdése alapján nem vizsgálta. Alperes a szerződés létrejötte körében a tanú kihallgatását nem kérte, azt kifejezetten ellenezte, így T I tanú kihallgatását mellőzte. Felperesnek az írásbeli szerződés felperesi aláírásának hiányára, valamint a rendelkezésre álló írásbeli szerződések valótlan tartalmára való hivatkozásával összefüggésben rögzítette, hogy a per tárgyát képező kötvény adásvételi szerződések vonatkozásában sem jogszabály, sem a peres felek szerződése nem ír elő kötelező írásbeli alakot. Az írásbeliség hiánya tehát nem eredményezi a felek közötti adásvételi szerződések létre nem jöttét. Felperes hivatkozott arra is, hogy az Üzletszabályzat nem tette lehetővé az alperes által megjelölt módon való szerződéskötést. A törvényszék e körben utalt a felperes Üzletszabályzatának 12.3.1. pontjára, melynek értelmében a szerződéskötésre, megbízás adására bárhol lehetőség volt a felek megállapodása alapján, annak csak az volt a feltétele, hogy a felperes alkalmazottai jelen legyenek. A felperes alkalmazottai a felperes által sem vitatottan a back-office-ban jelen voltak a megbízás elhangzásakor, így a szerződés e módja nem ütközhetett a felperesi Üzletszabályzat rendelkezéseibe. A felperes ügyletkötési akaratának hiányára történt hivatkozásával összefüggésben kifejtette, hogy a Ptk. 6:18. § (2) bekezdése értelmében Tóth Ibolyát a felperes képviselőjének kell tekinteni. Az eljárása és a felperes magatartása alapján ugyanis az alperes okkal feltételezte, hogy ő jogosultsággal rendelkezik a képviselt személy nevében jognyilatkozatot tenni. Így az általa tett szerződés visszaigazolás alkalmas a felperes részéről a szerződési akarat kifejezésére. A törvényszék utalt arra is, hogy a fenti, látszaton alapuló képviselet hiányában T I a Ptk. 6: 14. § (1) bekezdés szerinti álképviselőnek minősülne, álképviselet esetén a képviselt személy utólag jóváhagyhatja az álképviselő eljárását. Az utólagos jóváhagyás nincs alakszerűséghez kötve, a bírói gyakorlat alapján ráutaló magatartásnak minősül az is, ha a fél a maga részéről teljesíti a szerződést. Utólagos jóváhagyás esetén úgy kell tekinteni, mintha az álképviselő szabályszerű meghatalmazással járt volna el, melyre tekintettel a felek közötti, kereset tárgyát képező szerződések létrejöttek minősülnek. A perbeli esetben a felperes maga sem vitatta, hogy a szerződések alapján teljesített, ezt a rendelkezésre álló bizonyítékok is alátámasztották. Ennek igazolására felhívta a BH2014. 303., BH1993.181., BH1994. 501., BH2004. 181., valamint a BDT2014. 3109. számú határozatokban foglaltakat.

A felperes szerződés általi teljesítésének körében kifejtett álláspontját érintően kiemelte, hogy az átutalásról csatolt iratok és a felek egyező előadása alapján megállapítható volt, hogy a kötvény adásvételi szerződésekben rögzített tartalommal az értékpapírok transzferálása megtörtént, és az értékpapírok vételára is elszámolásra, majd kiutalásra került az alperes részére, azaz a szerződések teljesedésbe mentek. Az, hogy az értékpapírszámlán történő értékpapír transzfer 2015. március 6-i időponttal, a joggyakorlás időpontjával történt meg, és a felperes által rögzített adatok alapján a rendszerben generált adásvételi szerződés is 2015. március 6-i keltezéssel van ellátva igazolja, hogy alperes a megbízást a back-office-ban a szerződés kötésre 2015. március 6-án adta, és azt is, hogy a szerződések a peres felek között létrejöttek. Annak, hogy a 2015. március 6-i megbízások és az ez alapján létrejött szerződések felperes általi feldolgozására, azaz a Bróker-rendszerben való rögzítésére csak 2015. március 8-án került sor nincs jelentősége, az ugyanis, hogy a felperes munkatársa a felperes belső szabályzatában előírt rögzítési határidőt nem tartja be, az alperes terhére nem eshet, és a szerződések létre nem jöttét nem eredményezi. Felperes részéről a felperes gazdálkodásának szokásos rendje szerint került sor a perbeli ügyletek teljesítésére, amely a felperesi ügyleti akaratot bizonyítja és a szerződések létrejöttét eredményezi. A törvényszék utalt arra is, hogy nem önmagában a szerződés teljesítése jelenti a szerződéskötési folyamatban a szerződési akarat kinyilvánítását. A törvényszék a teljes folyamatot értékelte, amely egy többmozzanatú

cselekménysorozatot takart. Ennek során nagy súllyal értékelte, hogy a felperes részéről a teljesítési folyamatban több ember járt el, és valamennyi cselekményt olyan személy végezte, aki a felperestől erre jogosultságot kapott. Felperes tehát az Üzletszabályzatában és belső szabályzataiban előírtak szerint járt el az alperessel kötött szerződés teljesítése során. Utalt arra is, hogy a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján nem volt megállapítható, hogy a 2014. szeptemberi és 2015. januári szerződésekkel a felperes hány darab fiktív kötvényt értékesített az alperes részére. A Bszt. 136. § (2) bekezdésében írt, homogén csoportba sorolást tartalmazó rendelkezések alapján nem bizonyított, hogy az alperes által a felperes részére értékesített kötvények a felperes által megjelölt számban fiktív kötvények voltak. A Bszt. 136. § (2) bekezdése a felszámolási eljárásban követendő eljárást szabályozza, amely azt a célt szolgálta, hogy hosszadalmas bizonyítási eljárást ne kelljen lefolytatni a kiadandó és kiadható pénzügyi eszközök, illetve ezzel összefüggő nyilvántartásba veendő hitelezői igények megállapítása érdekében. Amennyiben a per tárgyát képező szerződésekkel érintett kötvények részben fiktívek voltak, úgy az adásvételi szerződések abban a részben, amely a fiktív kötvények adásvételére vonatkoztak, lehetetlen szolgáltatásra irányuló szerződésként a Ptk. 6:107. § (1) és 6:114. § (1) bekezdése, és a Tpt. 17. § (3) bekezdése szerint is semmisek. A 2015. március 6-án létrejött adásvételi szerződésekkel a felperes részére értékesített kötvények azonban csak akkor lehetnek fiktívek, ha már 2014. szeptemberében és 2015. januárjában a felperessel megkötött szerződésekkel fiktív kötvények kerültek az alperes részére értékesítésre. Ez esetben az alperes által annak idején megkötött adásvételi szerződések is a fiktív kötvényekre vonatkozó részükben lehetetlen szolgáltatásra irányuló szerződésként és a Tpt. 17. § (3) bekezdése szerint is semmisek. A szerződések tehát a fiktív kötvényekre vonatkozó részükben joghatás kiváltására alkalmatlanok, így az alperes által a 2014. évben megvásárolt fiktív kötvényekre alperes által felperesnek kifizetett vételár az alperesnek a nem létező kötvények megvásárlására tekintettel visszajár. A perbeli kötvények visszavásárlására irányuló szerződések alapján tehát a nem létező, azaz a fiktív kötvényekre kifizetett vételárral a 2014. évben megkötött, ugyancsak részben semmis szerződések alapján kialakult vagyoneltolódás helyreállítása történt meg. Így a felperes jogalap nélküli gazdagodás címén előterjesztett keresete ez okból is alaptalan.

A felperes elsődleges és másodlagos keresetét értékelve a törvényszék utalt a Cstv. 40. § (1) bekezdés c), (la), valamint (2) bekezdésében írtakra. Leszögezte, hogy a Cstv. 40. §-ában foglalt szabályozás 1 éves objektív jogvesztő keresetindítási határidőt határoz meg, másrészt a perindításra jogosult tudomásszerzésével megnyíló, 90 napos szubjektív perindítási határidőt is rögzít. A szubjektív perindítási határidő elévülési jellegű, az igényérvényesítés akadályaként objektív körülmények vehetők csak figyelembe. A tudomásszerzés körébe eső menthető ok a perindítás határidejét befolyásolja és az elévülés nyugvását eredményezheti. Rögzítette, hogy a törvényszéknek abban a kérdésben kellett állást foglalnia, hogy a tudomásszerzéssel kezdődő 90 napos határidő mely időponttól kezdődött és nyugodott 2015. május 20. napjáig. Felperes a per tárgyát képező jogügyletekről való tudomásszerzés időpontját 2015. május 20.-ban jelölte meg. A tudomásszerzés ezen időpontját alátámasztandó tényállításait azonban a perben módosította. A törvényszék a felperes hivatkozásait alaptalannal találta, megállapította, hogy a Cstv. 40. §-a szerinti 90 napos szubjektív határidő a felszámolás elrendelésének időpontjában elkezdődött. Tényként rögzítette, hogy a felszámolás elrendelését megelőzően a felperesnél felügyeleti biztos tett kirendelve, ezzel a felszámolás előtt a felügyeleti biztos átvette a felperes vezető testületének teljes jogkörét. A felügyeleti biztos személye a felszámoló személyével azonos volt. A felperes által csatolt 30.G.42.907/2015/22. számú jegyzőkönyvben rögzített tanúvallomások alapján megállapítható volt az is, hogy a később felszámolóként is kijelölt felügyeleti biztos a felperes szerződéses iratait összegyűjtötte, és az iratokat rendezetlenül, ömlesztve raktárban tárolta. Megállapítható volt továbbá, hogy a per tárgyát képező adásvételi szerződések teljesítésére is sor került, az értékpapír transzfert a KELER Zrt. számítógépes nyilvántartása is tartalmazta, amelyhez a

felszámolóbiztos 2015. április 30-tól ugyancsak hozzáfért, és amelynek kivonataival a felszámolóbiztos már 2015. április 22-én rendelkezett. A per tárgyát képező szerződések a felperes által vezetett Bróker-rendszerben is rögzítésre kerültek, amelyhez a felügyeleti biztos is, majd felszámolóbiztosként dr. P Zs 2015. április 22-től hozzáféréssel rendelkezett. A Bróker-rendszerből a per tárgyát képező ügyletek megkötési időpontja, tartalma, a berögzítési időpontja és teljesítése megállapítható volt. Ezért a papír alapú szerződések megléte és az ügylet egyéb körülményeinek feltárása és a felszámolási nyitómérleg is szükségtelen volt a jelen per megindításához. Mindezek alapján tehát felperesnek már 2015. április 22-én, a felszámolás elrendelésekor rendelkezésére állt a per tárgyát képező szerződésekre vonatkozó valamennyi releváns adatot tartalmazó saját nyilvántartása. Rendelkezésre álltak továbbá a KELER-rendszer papír alapú kivonatai, majd 2015. április 30-tól a KELER elektronikus nyilvántartási adatai is, azaz a felperesi felszámolóbiztos már 2015. április 22-én birtokában volt a jogügyletre vonatkozó valamennyi releváns adatnak. Megállapítható volt azonban a csatolt 30.G.42.907/2015/22. számú jegyzőkönyvben rögzített felszámolóbiztosi tanúvallomás alapján, hogy a felszámoló a 90 napos perindítási határidő alatt az iratok feldolgozását nem kezdte meg, a felszámolóbiztos a Bróker-rendszer adatait, a KELER rendszer adatait és kivonatait, azaz a rendelkezésére álló adatokat nem vetette egybe, erre kísérletet sem tett. E mulasztása a felszámolóbiztosnak a felszámoló saját döntésén alapult, amely nem volt az elévülési határidő nyugvásaként, illetve a tudomásszerzés időpontját a felszámolás kezdő időpontjától eltérő időpontban való megállapítását lehetővé tevő objektív körülményként értékelhető. A törvényszék álláspontja szerint a felszámolóbiztos a rendelkezésre álló adatok feldolgozásával, a perindításhoz szükséges körülmények felismeréséhez szükséges magatartások elvégzésével indokolatlanul késlekedett. A törvényszék egyetértett az alperes védekezésével, mely szerint önmagában a nagy mennyiségű iratanyag, nagy adatmennyiség nem értékelhető elévülés nyugvását eredményező okként. A felszámolónak nem csak az adós munkaszervezete, hanem szerződések megkötése esetén egyéb közreműködő személyek, illetve a saját munkaszervezete is rendelkezésére állt a feladata ellátásához. A törvényszék egyetértett az alperesnek azzal az érvelésével, hogy felperes a tudomásszerzés 2015. május 20-i időpontját önkényesen akként választotta, hogy a keresetlevél benyújtása a jogszabályban megkívánt szubjektív 90 napos határidőn belül történjen. A felperesi előadás olyan konkrét hivatkozást nem tartalmazott, amely alapján a felszámolás kezdő időpontjától eltérő időpont megállapítható lett volna. A felperesi hivatkozás alapján a felszámolóbiztos valamennyi peresített jogügyletről, szerződésről, így a perben eljáró tanács előtt folyt további négy ügyben és az egyéb eljáró tanácsok előtt folyó ügyekben azonos időpontban szerzett tudomást, amely nyilvánvalóan nem helytálló. A felperes folyamatosan változó tényelőadása a tudomásszerzés időpontja és az azt akadályozó körülmények vonatkozásában mind azt támasztotta alá, hogy a felszámolóbiztos nem tett semmilyen pozitív lépést, magatartást a Cstv. 40. §-a alá tartozó jogügyletek feltárására, a megtámadható jogügylet és a megtámadási ok megismerése érdekében. A felszámoló szabálytalan eljárása pedig nem minősül menthető körülménynek, amely a keresetindítási jog elévülésének nyugvását eredményezné. A törvényszék erre tekintettel a felperes elsődleges és másodlagos keresetét elutasította, a felek egyéb hivatkozásai körében az indokolást mellőzte, a kereset elutasítására tekintettel az alperes beszámítási kifogását érdemben nem vizsgálta.

Az alperes Pp. 146/A. §-ára alapított hivatkozása kapcsán utalt arra, hogy a per nem a Pp. 23. § (1) bekezdés h) pontja, hanem a Pp. 23. § (1) bekezdés o) pontjába tartozó per, mivel annak tárgya a kötvény adásvételi szerződés létre nem jötte és érvénytelensége, nem pedig a kötvény által megtestesített hitelviszonyból eredő jog vagy követelés. Az értékpapír átruházására irányuló adásvételi szerződés nem értékpapírból származó jogviszony, mert az adásvételi szerződésből eredő jogok és kötelezettségek nem azonosak azokkal a jogokkal és kötelezettségekkel, amelyeket az értékpapír testesít meg. A perben erre tekintettel a Pp. 73/A. § (2) bekezdése alapján a jogi

képviselő nem kötelező, így a Pp. 146/A. § rendelkezései nem alkalmazhatóak. A felperes a keresetét tehát a Pp. 146. §-a alapján az elsőfokú tárgyalás berekesztéséig megváltoztathatta. A törvényszék a pervesztes felperest a Pp 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte az alperes ügyvédi munkadíjból álló perköltségének a megfizetésére, melynek összegét az előterjesztett megállapítási és marasztalási keresetre tekintettel irányadó pertárgyérték figyelembe vételével a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja alapján árával növelt összegben állapította meg. A bíróság kötelezte továbbá a felperest az eljárás tárgyi illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt eljárási illetéknek az állam javára való megfizetésére a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdésére tekintettel a 15. § (3) bekezdése alapján.

Az ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, melyben az elsőfokú ítélet megváltoztatását, a felperes keresetének való helytadást és az alperes perköltségben marasztalását kérte. A szerződés létre nem jötté tekintetében előterjesztett eshetőleges kereseti kérelme vonatkozásában utalt a Pp. 164. § (1) bekezdésére, mely szerint alperest terhelte annak bizonyítása, hogy a felek között szerződés jött létre. Kifejtette, a bíróság ennek megfelelően tájékoztatta is alperest a 25. sorszámú jegyzőkönyvben, melyre alperes úgy nyilatkozott, hogy a szerződés létrejötté körében további bizonyítási indítványa nincs, így az elsőfokú bíróság a szerződések létrejöttét okszerűen eleve nem állapíthatta volna meg.

Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítási terhet saját tájékoztatása ellenére lényegében a felperesre telepítette. Az ítélet iratellenesen állítja, hogy a felperes az alperes per tárgyát képező adásvételi szerződések megkötésének körülményei, annak módja körében tett állításait nem vitatta, így azt a bíróságnak vizsgálnia nem kellett. A felperes harmadlagos keresete ugyanis éppen azon a tényállításon alapult, hogy a felek között nem jöttek létre szerződések, ami eleve csak akkor és annyiban lehet értelmes, ha és amennyiben a felperes vitatja az alperes állításait, mely szerint a felek között szerződések jöttek létre. Ezen kívül felperes a 18. sorszámú jegyzőkönyvben kifejezetten azért indítványozta T I tanúkénti meghallgatását, hogy valóban szólt-e neki alperes a szerződéskötésről. A Pp. 163. § (2) bekezdése alapján csak akkor lehetett volna bizonyítás nélkül ítéleti tényállást megállapítani, ha a bíróság kifejezett felhívása ellenére nyilatkozik úgy az egyik fél, hogy a másik valamely tényállítását nem vitatja. Utalt rá, hogy jóhiszemű eljárási kötelezettségének megfelelően továbbra sem vitatja, hogy a perben rendelkezésre álló bizonyos adatokból az következhet, hogy a felek szerződést kötöttek. Ilyen adat elsősorban az értékpapírszámla és a tény, hogy a BRÓKER-rendszerben rendelkezésre álltak a szerződéses nyomtatványok. A felperesi felszámolóbiztos ezért jóhiszeműen indította meg a pert, feltételezve, hogy az F/9-10. számú okiratok szerint valóban szerződések jöttek létre a felek között. Ahhoz ugyanakkor, hogy valamely ügyletkötés tényét meg lehessen állapítani, elengedhetetlen annak beazonosítása és bizonyítása, hogy a felek a vonatkozó ügyleti akaratukat mikor, hol és hogyan fejezték ki, kifejezték-e egyáltalán. E körülmények - álláspontja szerint - a perben nem nyertek bizonyítást annak ellenére, hogy felperes e körben már a 16. sorszámú beadványában indítványozta T I tanúkénti kihallgatását, amit aztán a tárgyalás berekesztéséig fenntartott, a rendelkezésre álló adatok pedig erősen ellentmondásosak. A BRÓKER-rendszerből kinyert nyomtatványok kelte 2015. március 6., jóllehet ezen iratok 6-án még nem is létezhettek, mert azokat csak március 8-án, vasárnap generálta le a felperes képviselőre nem jogosult T I. A felek közötti szerződéskötés tényét önmagában igazolható nyomtatványok csak visszadátumozva kerülhettek az alperes által egyoldalúan aláírásra, ami szükségképpen semmis szerződést eredményezett volna (BH2012. 210.). Az F/51. számon csatolt műveleti naplóból következik, hogy az F/11. számon csatolt értékpapír számlán visszamenőlegesen történt a szóban forgó értékpapír transzferek regisztrációja, az ügyleteket T I úgy rögzítette március 8-án, mintha azok már március 6-án, pénteken megtörténtek volna. Ez önmagában is az alapul fekvő ügyletek semmisségét vonja maga után, illetve bizonyítja az adatok manipulációját. Adat manipuláció alatt a felperes azt a bizonyított tényt érti, hogy felperes

mint pénzügyi vállalkozás adott ügyletet tegnapra, tehát visszamenőlegesen rögzítette a saját rendszerében, ami sérti az ügyletkötés idején hatályos Bszt. 12. § (10) bekezdés c) pontját, hiszen ez esetben a nyilvántartás naprakészsége kizárt. A visszamenőleges adatrögzítés nem felel meg a józan észnek, a jogszabályoknak és nem jelent mást, mint adat manipulációt. Ha pedig a felek szóban kötöttek szerződést, akkor miért történt meg a szóbeli szerződés utólagos, visszadátumozott, féloldalas írásba foglalása. Ennek megfelelően tehát semmivel sem bizonyított a perben, hogy az alperes 2015. március 6-án valóban megpróbált volna szerződni a felperessel, e tény az alperes egyszerű állítása volt a perben. Továbbá iratellenesen és megalapozatlanul állítja a törvényszék ítéletének 15. oldalán, hogy a felperes alkalmazottai a felperes által sem vitatottan a back-office-ben jelen voltak a megbízás elhangzásakor. A személyes meghallgatása során alperes nem állította, hogy Tóth Ibolyával állapodott meg a kötvények eladásáról, hanem csak azt, hogy erre utasítást adott a back-office-nak. Továbbá felperest a bíróság nem hívta fel annak az alperesi állításnak a vitatására, miszerint ő más alkalmazottak jelenlétében adott volna megbízást T Inak, és alperes a személyes meghallgatása során sem említette, hogy a back-office-ban úgy kommunikált volna T I, hogy más munkatársak is ennek tanúi lettek volna.

Alperesi álláspont szerint továbbá a Ptk. 6:18. § (2) bekezdésére történő ítéleti hivatkozás is megalapozatlan. T I képviseleti jogosultságát csak akkor lehetett volna vizsgálni és értékelni, ha bizonyítást nyert volna, hogy valóban ő akart a felperes képviseletében szerződni alperessel, de az ennek tisztázására irányuló felperesi bizonyítási indítványt a bíróság elutasította, alperes pedig bizonyítási indítvánnyal nem élt, melynek hiányát alperes terhére kellett volna értékelni. Az, hogy alperes a maga részéről aláírta az F/9-10. számokon csatolt nyomtatványokat egyértelmű bizonyíték arra, alperes tudta, miszerint a szerződés megkötéséhez a felperes részéről két személy nyilatkozata kell. Alperes álláspontja szerint továbbá téves az elsőfokú ítélet utalása a szerződés esetleges jóváhagyására is, mivel semmivel sem bizonyított, hogy T I álképviselőként a felperes nevében szerződött volna alperessel. Alperes ügyleti akaratának kifejezését a perben csak az F/9-10. számokon csatolt, az alperes által aláírt okiratok igazolják, mely okiratokat az alperes a saját elmondása szerint csak 2015. március 9-én írt alá, így azok legkorábban e napon kerülhettek a felperes birtokába. Ezen alperesi ügyleti akaratot a felperes képviseletére jogosult személyek csak március 9-én fogadhatták volna el, mert március 10-én felügyeleti biztos került a felpereshez kinevezésre, ami után már csak a felügyeleti biztos fogadhatta volna el az alperes szerződéses ajánlatát, illetve hagyhatta volna jóvá az álképviselő által megkötött szerződéseket, amire nem került sor. A szerződés jóváhagyása körében az sem hagyható figyelmen kívül, hogy jelen esetben a visszamenőleges értékpapírtranszfer nem az álképviselő által megkötött szerződés utólagos jóváhagyása volt, mert a transzfert maga az állítólagos álképviselő, T I bonyolította le, az álképviselő eljárását márpedig a fél nevében maga az álképviselő nyilván nem hagyhatja jóvá. A pénz kiutalásának pedig már semmi köze nincs és nem lehet az állítólagos szerződések megkötéséhez, jóváhagyásához, lévén a pénz kiutalása már a szerződésen kívül eső, jogilag külön ügylet. Az F/9-10. számokon csatolt okiratokban szó sincs arról, hogy a kötvények vételárát az alperesi eladó kémé kiutalni. A szerződés alapján csak az értékpapír-transzferre és az ellenértéknek az alperes felperesnél vezetett pénzeszámláján történő jóváírására került sor, de a kiutalásra az alperes más pénzügyintézetnél vezetett számlájára nem, ahhoz külön irat kellett. Alperesi álláspont szerint mindezek alapján a perbeli bizonyítékok szerint az elsőfokú bíróság nem állapíthatta volna meg ítéleti bizonyossággal, hogy a felek 2015. március 6-án a back-office-ban szóban szerződést kötöttek, mely ügylet során a felperest T I képviselte. E tényállításokat felperes szerint az alperes a perben nem bizonyította. A perben rendelkezésre álló bizonyítékok alapján csak annyi bizonyos, hogy a két szerződést T I 2015. március 8-án rögzítette március 6-i dátummal a felperes BRÓKER-rendszerében, majd azokat végre is hajtotta, az értékpapír-transzferre március 6-i hatállyal sor is került. Majd ezt követően már nem e szerződések, hanem az F/52. számon csatolt külön okirat

alapján a pénz kiutalása is megtörtént 2015. március 9-én, illetve az alperes legkorábban március 9-én egyoldalúan aláírhatta az F/9-10. okiratokat. Nyilvánvaló, önmagában az a tény, hogy T I március 8-án visszamenőlegesen rögzíti az ügyleteket, egyáltalán nem bizonyítja, hogy ezen ügyletek megkötésére március 6-án valóban sor is került. Éppen a visszatáumozás, az adatmanipuláció miatt okszerűtlen a törvényszék következtetése.

A keresetindítási határidő tekintetében sérelmezte a törvényszéknek azt a megállapítását, hogy a felperes tudomásszerzésre vonatkozó tényelőadása folyamatosan változó lett volna. A felperes tényelőadása éppen egyszer változott, egyebekben pedig a tudomásszerzés konkrét időpontjának csak annyiban volt relevanciája, amennyiben az alperes elévülési kifogást terjesztett elő. Az elévülési kifogás ténybeli megalapozottságát az alperesnek kellett volna bizonyítania, alperesnek kellett volna előadnia és igazolnia, hogy a felperes felszámolóbiztos már 2015. május 20-át megelőzően tudomást szerzett vagy a gondos eljárás mellett tudomást szerezhethetett volna a jelen per tárgyát képező ügyletek megtámadhatóságáról. Az eljárás tanács azonban nem az alperestől várta el, hogy a tudomásszerzés konkrét tényét bizonyítsa, hanem a felperestől, jöllehet a felperes a perben előadta, a jelen perben közömbös, hogy a konkrét szerződés megtámadási okáról mikor, május 25-én, június 1-jén vagy éppen július 2-án szerzett tudomást. Az ítélet indokolásával szemben felperes nem önkényesen választotta ki a 2015. május 20-i határidőt, hanem perjogilag okszerűen, ha ugyanis eddig nem szerezhethetett tudomást a megtámadási okról, akkor valóban a keresete tényleges benyújtásának napjára figyelemmel a kereset bizonyosan nem késett el.

Téves felperes szerint az elsőfokú bíróság Cstv. 40. § (1) bekezdésére alapított álláspontja, mely szerint a 90 napos szubjektív határidő a felszámolás elrendelésének a napján, 2015. április 22-én megkezdődött. Az április 22-én kinevezett felszámolóbiztos még nem szerezhethetett tudomást a Cstv. 40. §-a alapján potenciálisan támadható összes ügylet minden releváns körülményéről. Felperes nem azt állította, hogy minden ügylet tekintetében 2015. május 20-án szerzett tudomást a megtámadhatósági okokról, hanem azt, hogy erre legkorábban május 20-án kerülhetett sor minden ügyben. Az elsőfokú bíróság tévesen értelmezi a Cstv. 40. § (1) bekezdését, annak nyelvtani értelmezése szerint ugyanis teljesen egyértelmű, hogy a 90 napos keresetindítási határidő akkor indul, amikor a felszámolóbiztos tudomást szerzett arról, hogy adott szerződést a Cstv. 40. §-a alapján támadhatta. A tudomásszerzésre a Cstv. nem állapít meg külön határidőt, éppen ezért azt kellett volna a bíróságnak értékelnie, hogy a felszámolóbiztosnak a szakszerű és gondos eljárás mellett mennyi időre lehetett szüksége ahhoz, hogy az adott felszámolás körülményei között a támadható ügyleteket konkrétan beazonosítsa. Az elsőfokú bíróság ezt a vizsgálatot teljes mértékben mellőzte.

A felperesi állásponttal összhangban a Kúria a BH2017. 65. számú döntésében a perindítási határidővel összefüggésben kimondta, hogy annak kezdő időpontja az a nap, amikor a felszámoló a keresettel támadott szerződés tartalmát és egyéb releváns körülményeket megismerve a megtámadás törvényes okáról ténylegesen tudomást szerez, amihez szükséges a hitelezői igények bejelentése és feldolgozása is. Vagyis a Cstv. 40. § szerinti 90 napos perindítási határidő eleve meg sem kezdődhetett a 40 napos igénybejelentési határidő lejáratá előtt, ami a jelen ügyben 2015. május 31-e volt. Az elsőfokú bíróságnak ezért - felperesi álláspont szerint - nem azt kellett volna vizsgálnia, hogy nyugodott-e az elévülési határidő, hanem azt, hogy az adott perben bizonyított körülmények között mennyi időre lehetett szüksége a felperesi felszámolóbiztosnak ahhoz, hogy a Cstv. szerinti megtámadhatóságáról tudomást szerezhessen. Az elkészttség miatt az elsőfokú ítélet érdemben nem vizsgálta a felperes elsődleges és másodlagos keresetét, ezért az elsőfokú ítélet e körben felülbírálatra alkalmatlan. Az elsőfokú bíróság ugyanakkor rögzítette, nem tudta megállapítani, hogy a per tárgyát képező szerződések vonatkozásában hány darab fiktív kötvény értékesítésére került sor. Az ítélet e körben tévesen hivatkozik a Bszt. 136. §-ra, felperes ugyanis nem a Bszt., hanem okirati

bizonyítékok alapján állította a kötvények valós, fiktív arányát (a 2016. március 16-án kelt felperesi irathoz csatolt F/16. és F/17. iratok).

A perben csatolt iratokkal felperes azt is bizonyította, hogy az ügyletkötésre nem a rendes gazdálkodás körében került sor, és azzal az alperes előnyben részesült. Arra az esetre, ha az ítélet megítélése szerint a kereset érdemi elbírálásához további bizonyítás szükséges, úgy indítványozta az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítását is.

Felperes utalt arra is, hogy a törvényszék tévesen állapította meg a perköltséget, a felperes eshetőleges kereseti kérelmeket terjesztett elő, így az eljárási illetéket az egyszeres pertárgyérték után kellett volna felszámítani.

Alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte.

A szerződés létrejötte körében az volt az álláspontja, hogy az elsőfokú bíróság a felek közötti jogviszonyban a teljes folyamatot, annak minden mozzanatát helyesen értékelve jutott arra a következtetésre, hogy a felperes több munkavállalója útján is kifejezte a szerződéskötési szándékát. Az ügylet rögzítésének és teljesítésének megtörténte ténykérdés, a szerződés felperesi rendszerben történő rögzítésének mikéntje pedig nem alperesi érdekkör, így a szerződés létrejötte körében az nem releváns. A felperesi szerződéskötések rendje tekintetében csatolta T I más perben tett tanúvallomását, amelyben a tanú előadta, hogy jogosult volt e szerződések megkötésére. A perben okirattal bizonyított tény továbbá, hogy a felperes munkavállalója az alperes szerződéskötési szándékát tudomásul vette, az alapján a felperes erre szolgáló informatikai rendszerében a szerződést rögzítette, a kiutalási kérelmet létrehozta, az utalást az alperesi bankszámlára teljesítette. Alperes a bizonyítási teher körében tehát megtette a szükséges indítványokat és tényállításokat. A kötvény adásvételek módjára tehát teljes körű bizonyítás történt, amely alapján a szerződés előbb jött létre és azt később generálta a felperesi nyilvántartás. Ez a válasz arra is, hogyan lehetséges, hogy a szóban létrejött szerződést később írásba foglalták, azaz kinyomtatták, amit az alperes aláírt. Alperesi álláspont szerint az aláírás jelentősége annyiban merül ki, hogy egy egyébként nem írásbeli alakhoz kötött szerződésnek a felperesi elektronikus rendszer által automatikusan generált példányát az alperes aláírta, annak ellenére, hogy ezt részére nem írta elő sem jogszabály, sem a felek közötti megállapodás. Téves a felperes hivatkozása az adatmanipulációra is. A felperes által is megismerhető és nem manipulálható módon látszik, hogy a szerződés joggyakorlásának időpontja 2015. március 6-a volt, a brókerrendszerbe történő rögzítésének, azaz a felperesi üzletszabályzat 12.3.2.b. pontja szerinti írásba foglalásának időpontja pedig 2015. március 8. Adott esetben azonban a szóban létrejött szerződés utólagos írásba foglalása történt meg, amely a valóságnak megfelelően tartalmazza mind a szerződéskötés, mind az írásba foglalás időpontját.

A keresetindítás elkésettsége körében hangsúlyozta, hogy az elévülési kifogás megítélése anyagi jogi kérdésben való döntést jelent, amennyiben jogszabály eltérően nem rendelkezik, a felperest terheli e körben a bizonyítás. Az egyes bizonyítékok súlyának értékelése, a bizonyítottság megítélése pedig a bíróság mérlegelési jogkörébe tartozik. Felperes a keresetben közölt tényelődásához képest a megtámadási kereset benyújtására biztosított egy éves objektív határidőn belül semmilyen további tényállítást, vagy bizonyítási indítványt nem tett, amellyel a hitelező előnyben részesítését támasztotta volna alá. A felszámoló azt a pusztán tényként tartotta relevánsnak a megtámadás vonatkozásában, hogy kötvényeket vásárolt az alperestől, melynek ellenértékét megfizette számára. Az, hogy a kötvény adásvétel a felek közötti teljesedésbe ment, ténykérdés, azt nem csak a felperes saját nyilvántartásai, de KELER-től havonta kapott számlakivonatok, a KELER rendszere, valamint az adós pénzforgalma is mutatja. A felperes nevében eljáró felszámoló mindezen adatoknak a birtokában volt a felszámolás kezdő időpontjában, továbbá a felszámolást megelőző tömeges kötvény visszavásárlások ténye is köztudomású volt. Álláspontja alátámasztásul hivatkozott a Kúria Gfv.VII.30.338/2013/4. számú határozatában foglaltakra, mely szerint a

felszámoló kötelessége, hogy amennyiben a vezető tisztségviselő az adós iratait átadta, az adós iratainak vizsgálatát biztosította, úgy a felszámoló az adós korábbi gazdálkodását a legrövidebb határidőn belül megvizsgálja. Mindezek alapján tehát, amennyiben a felszámoló a támadott szerződést annak pusztá teljességbe menetele okán támadhatónak tartotta, úgy a megtámadás alapjául szolgáló tényeket már a felszámolás kezdő időpontjában ismerte. A felek közötti szerződés tehát a felperes rendelkezésére állt a felszámolás kezdő időpontjában, a szerződés formanyomtatványát a felperesi üzletszabályzat tartalmazta, az a felperes saját rendszeréből reprodukálható volt, illetve annak lényeges és támadott tartalmi elemei a felszámoló számára, több elérhető forrásból is ismertek voltak. Mindezek alapján helyesen vonta le az elsőfokú bíróság azt a következtetést, hogy a felperes már a felszámolás kezdő időpontjában birtokában volt a keresetét megalapozó információknak.

A fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, és egyetértett az ítéletábrla az abból levont, a kereset elutasítását eredményező jogkövetkeztetésével is.

Az ítéletábrla mindenekelőtt a felperes elsődleges és másodlagos, a Cstv. 40. § (1) bekezdés c) és (1a) pontjára, valamint (2) bekezdésére alapított keresetével összefüggésben hangsúlyozza, hogy a Cstv. 40. §-ban szabályozott megtámadási határidő szempontjából lényeges annak bizonyítása, hogy a felszámoló mikor szerzett tudomást a megtámadott szerződésről, illetve mikor ismerhette fel annak megtámadhatóságát. A felperes ugyanis a kereseti kérelmét az ettől számított 90 napos elévülési határidő alatt terjesztheti elő joghatályosan. E határidő az elévülésre irányadó rendelkezések szerint hosszabbodik meg, az új Ptk. rendelkezései alapján oly módon, hogy a Ptk. 6:24. § (3) bekezdésének rendelkezése szerint a Ptk. 6:24 § (2) bekezdésében meghatározott időtartam alatt az elévülés nyugvásának nincs helye, az elévülés megszakítására vonatkozó rendelkezéseket pedig azzal az eltéréssel kell alkalmazni, hogy a megszakítás következtében az egy éves - egy éves vagy ennél rövidebb elévülési idő esetén a három hónapos - határidő számítása kezdődik újból.

Helytállóan utalt felperes a fellebbezésében arra, hogy a tudomásszerzés konkrét időpontját a bíróság az alperes elévülési kifogása alapján teszi vizsgálat tárgyává. Téves ugyanakkor az az álláspontja, hogy az elévülési kifogás ténybeli megalapozottságának a bizonyítása az alperesre hárul. Az alperes védekezésében hivatkozott a 90 napos szubjektív megtámadási határidő felperes általi elmulasztására, és előadta az azok alapjául szolgáló érveit is. Ezzel szemben a felperesnek kellett volna sikerrel bizonyítania az igény érvényesítésének objektív akadályát. Az általa elsőfokú eljárásban előadottak és a fellebbezési hivatkozásai sem voltak azonban alkalmasak a törvényszék határidő elmulasztását érintő érvelésének cáfolatára.

A felperes álláspontja szerint a határidő számításánál a bíróságoknak azt kell mérlegelniük, hogy a felszámolónak szakszerű és gondos eljárás mellett mennyi időre lenne szüksége ahhoz, hogy az adott felszámolás körülményei között a támadható ügyleteket beazonosítsa. Ennek az álláspontnak az elfogadása azonban azt eredményezné, hogy valamennyi ügyben, amikor a felszámoló általában hivatkozik nagy mennyiségű iratanyagra, illetve adatmennyiségre, úgy a bíróság mérlegelésétől függne a határidő betartásának elfogadása, olyan kérdésben, amelynek tisztázása nem ritka esetben szakértői bizonyítást is igényelne. Az ítéletábrla álláspontja - egyezően a törvényszékkel - az, hogy önmagában az általánost meghaladó irat- és adatmennyiség, tudomásszerzést akadályozó, konkrét körülmény bizonyításának hiányában nem értékelhető elévülés nyugvását eredményező okként. A 90 napos szubjektív határidő meghatározásánál az a jogalkotói szándék feltételezhető, hogy a

törvényalkotó ezt az időmennyiséget határozta meg a Cstv. 40. §-ában meghatározott perindításra feljogosított alanyi kör számára - a megtámadási okok ismeretében -, a perindításról való döntés meghozatalára. Ugyanakkor számolt olyan előre nem látható különös esetekkel is, amikor a felszámoló (esetlegesen irathiany, vagy egyéb más okból) később jut olyan adatok, ismeretek birtokába, amelyek lehetővé teszik számára a Cstv. 40. §-ban foglalt feltételeknek megfelelő jogügyletek megtámadását.

A törvényszék az adott ügy peradatainak ismeretében helytállóan tette azt a megállapítást, hogy a felperesnek már 2015. április 22-én, a felszámolás elrendelésekor rendelkezésére állt a per tárgyát képező szerződések valamennyi részletét tartalmazó nyilvántartása, így már ekkor birtokában volt minden olyan releváns adatnak, amelynek ismerete elegendő volt annak mérlegelésére, hogy indít-e peres eljárásokat, avagy sem.

Mindezek alapján a felperes Cstv. 40. §-ára alapított elsődleges és másodlagos keresetét helytállóan utasította el az elsőfokú bíróság.

Egyetértett az ítéletábra továbbá a felperes harmadlagos, a szerződés létre nem jöttére alapított, jogalap nélküli gazdagodás címén előterjesztett keresetét elutasító rendelkezésével is.

A felperes fellebbezésében - részben megismételve az elsőfokú eljárásban előadottakat - állította a felperes szerződéses akaratának hiányát, kétségbe vonva az ügyletkötés tényét. Álláspontja szerint e körülmények a perben nem nyertek bizonyítást a rendelkezésre álló adatok ellentmondásossága folytán. Arra hivatkozott, hogy a szerződéskötés tényét igazolható nyomtatványok csak visszadátumozva kerülhettek az alperes részéről aláírásra. Adat manipulációt is állított, hangsúlyozva, hogy a felperes mint pénzügyi vállalkozás az adott ügyletet „tegnapra”, azaz visszamenőlegesen rögzítette a rendszerében, ami sérti a Bszt. ügyletkötés idején hatályos 12. § (10) bekezdés c) pontját, ez esetben ugyanis a nyilvántartás naprakészsége kizárt. Kiemelte, maga az alperes sem állította, hogy megállapodott T I a kötvények adásvételéről, csupán azt, hogy erre utasítást adott a back-office-nak. A visszamenőleges értékpapír transzfer pedig nem a megkötött szerződés utólagos jóváhagyása volt, mert a transzfert maga is az állítólagos álképviselő, T I bonyolította le, a pénz kiutalása pedig már szerződésen kívül eső, jogilag külön ügylet volt. Azzal is érvelt, önmagában annak ténye, hogy T I visszamenőlegesen rögzítette az ügyleteket, nem bizonyítja az ügyletek 2015. március 6-i tényleges létrejöttét.

Az e körben tett fellebbezési hivatkozásai sem támasztottak azonban kétséget a törvényszék szerződéskötés körülményei tekintetében rögzített tényállításai és az ennek alapján elfoglalt jogi álláspontja iránt.

Ahogy erre a törvényszék is helyesen mutatott rá ítéletében, a per tárgyát képező adásvételi szerződések érvényességét sem a jogszabály, sem pedig a felek szerződése nem köti írásbeli alakhoz. Mindezt felperes sem állította. A felperes üzletszabályzatának 12.3.1. pontja alapján az ügyfél szerződéskötésre jogosult volt az általa előzetesen egyeztetett helyszínen és időpontban is. Az alperes ezért TI felperesi alkalmazott jognyilatkozat tételére való jogosultságát okkal feltételezte, így a szerződés visszaigazolás még akkor is alkalmas volt a felperes részéről a szerződési akarat kifejezésére, ha a március 6-i megbízások és ez alapján létrejött szerződések felperes általi feldolgozása - annak Bróker-rendszerben való rögzítése - csak 2015. március 8-án történt meg. Az ugyanis, hogy a felperes alkalmazottja a felperes belső szabályzatában előírt határidőt nem tartotta be - ahogy erre az elsőfokú bíróság is helyesen utalt -, az alperes terhére nem értékelhető. A perbeli

szerződések létrejöttének bizonyítékaul szolgál az is, hogy az ügyletek teljesedésbe mentek, a vételár alperesi számlán történő jóváírása a felperestől erre jogosultsággal rendelkező személyek részéről megtörtént. Így a felperes szerződés teljesítésében megnyilvánuló ráutaló magatartása is alkalmas a szerződések létrejöttének bizonyítására, T I tanúkenti kihallgatásának hiányában is. A fellebbezési hivatkozásokkal szemben továbbá nem önmagában az a tény igazolja a szerződések létrejöttét, hogy T I március 8-án visszamenőlegesen rögzítette az ügyletet a Bróker-rendszerben, hanem az ügyletkötés teljes folyamata. Ezt a több mozzanató cselekménysorozatot értékelve jutott az elsőfokú bíróság erre a helyes következtetésre, mellyel az ítéletábra is maradéktalanul egyetértett. Az adott ügyben - ahogy erre alperes is alappal hivatkozott a fellebbezési ellenkérelmében - a szóban létrejött szerződés utólagos írásba foglalása történt meg, amely adat manipulációnak nem nevezhető, a rendelkezésre álló dokumentumok a valóságnak megfelelően igazolták a szerződéskötés és az írásbafoglalás időpontját.

A kifejtettekre figyelemmel az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján - annak helytálló indokaira figyelemmel - a per fő tárgya tekintetében helybenhagyta. Mivel az első fokon eljáró bíróság a felperes illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt eljárási illeték összegét az illetékekről szóló többször módosított 1990. évi XCIII. törvény 40. § (2) bekezdésének figyelmen kívül hagyásával számította ki, ezért az ítéletábra az állam javára fizetendő elsőfokú eljárási illeték összegét a rendelkező részben foglaltak szerint megváltoztatta.

A felperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles az eljárás tárgyi illetékfeljegyzési jogára figyelemmel le nem rótt, az illetékekről szóló, többször módosított 1990. évi XCIII. törvény 46. § (1) bekezdése alapján megállapított másodfokú eljárási illeték állam javára történő megfizetésére a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) és 15. § (3) bekezdésében foglaltak alapján. Köteles továbbá az alperes jogi képviselőjével felmerült ügyvédi munkadíj megfizetésére is, melynek mértékét az ítéletábra a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja, és (4) bekezdése, valamint a 4/A. § (1) bekezdése alapján, hivatalból mérlegeléssel, a kifejtett jogi képviselői tevékenységre figyelemmel állapította meg.

Budapest, 2017. szeptember 27.

Dr. Hunyady Mariann s.k.
a tanács elnöke

Dr. Katinszky Márta Cecília s.k.
előadó bíró

Dr. Czifra Veronika s.k.
bíró

A kiadmány hitelül:

bíróági ügyintéző